

Hele taget kunne glæde os berøver og blive staaende derved; det er idetmindste den Stilling, jeg foreløbig agter at anbefale.

Bjerring: Den Anerkjendelse, som den ærede sidste Taler ydede den Omhu, som Rigsdagen i de forløbne Aar har vist Kjøbstædernes særlige Interesser, kan naturligtvis have sin Værdi; men jeg kan ikke nægte, at jeg vilde sætte nok saa megen Priis paa en saadan Anerkjendelse, naar den kom fra selve Kjøbstædernes Side, og det er mig ikke ganske klart, at en saadan Anerkjendelse findes hos Kjøbstæderne; jeg skal ikke kunne afgjøre, hvorvidt det er begrundet eller ikke.

Hvad Sagen selv angaaer, da er det saa faa Aar siden, at vi her i Landstinget have haft de communale Valg til Kjøbstæderne til Forhandling, at det meget skulde undre mig, om Landstinget i Mellemtiden havde fundet Anledning til at fravige de Principer, som man dengang søgte at hævde. Jeg havde dengang som Ordfører for Udvalget Vellyghed til at udtale mig udførligt om de herhen hørende Spørgsmaal, og jeg skal her kun gjentage, at jeg ganske deler de Anskuelser, som ere udtalte af den første Taler (Brix) idag, samt af den første Landstingsmand for 10de Kreds (Rehmann). Det forekommer mig, at det var et meget stort Fremskridt, man dengang gjorde, ved paa den ene Side at give alle Skatteyderne Afgang til de communale Valg, medens man paa den anden Side hævdede de store Skatteydere en forholdsvis større Andeel i Valgene. Naar man siger, at Alle bør have lige Valgret, da er det egentlig kun et Ordspil, en temmelig ørkesløs Doctrin, man opstiller; idet man siger dette, siger man nemlig i Virkeligheden, at den mindst beskattede Deel af Befolkningen skal have ubelukkende Ret til at sætte sine Valg igjennem; det, at kunne afgive en Stemmeseddel, som ingen Betydning faaer, er jo dog for Intet at regne. Jeg vil derfor slutte mig til den ærede første Taler, hvis han vil stille noget Endringsforslag i den antydede Retning. — Hvad det andet Spørgsmaal angaaer, som han bragte paa Bane, nemlig med Hensyn til Leverancer til Communen, firder jeg ligeledes, at det er en Sag, som, efter hvad

han har oplyst, vel kunde fortjene nøiere at overveies, og jeg troer ogsaa, at man vel kunde finde Plads for en saadan Bestemmelse i Valgloven, om den end strengt taget ikke kan siges at høre hjemme der.

Indenrigsministeren: De væsentligste Forandringer, som i det andet Thing ere foretagne i det foreliggende Lovforslag, gaae ud paa, at medens Regjeringen havde meent, at Indfødsret ikke burde være en nødvendig Betingelse for Valgret, at de Embedsmænd, som sorterede nærmest under Magistraten, ikke burde kunne vælges til Borgerrepræsentanter, at Halvdelen af Borgerrepræsentanterne skulde være Grundeiere, og endelig som Betingelse for Valgret, at Vedkommende skulde være ansat til en Indkomst af idetmindste 500 Rdlr. aarligt, eller 200 Rdlr. Skat, var Toffethinget i disse Punkter af en anden Anskuelse. Med Hensyn til de tre første af dem har jeg troet at kunne give efter, fordi jeg ikke anseer dem for at være saa væsentlige; derimod har jeg fastholdt, at den Formueindtægt, der skulde udfordres som Betingelse for Valgret, ikke kunde yderligere nedfattes end til 500 Rdlr., og dette maa jeg fremdeles holde paa, som Betingelse for Lovens Emanation. At jeg ikke er gaaet videre, og navnlig ikke for Kjøbenhavn har foreslaaet det Samme, som for de øvrige Kjøbstæder og Landet, med Hensyn til den de høiere Beskattede indrymmede Ret til at vælge et bestemt Antal Medlemmer af den communale Repræsentation, har sin Grund i, at dette var ganske afvigende fra, hvad der hidtil har været gjældende i Kjøbenhavn, og at baade Magistratens og Communalbestyrelsens Forslag, ligesom ogsaa de forskjellige Andragender, der indkom til Ministeriet, ikke gik ud paa en saadan Forandring. Dersom imidlertid det høie Thing skulde være tilbøjeligt til at gaae ind paa en saadan Ordning af Sagen, kan der fra Ministeriets Side Intet være til Hinder derfor.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 42 St.